

नवीन विषय, नवीन मांडणी केलेल्या नाटकांत सहज एकरूप होईल असे नाट्यसंगीत ठेवून नाटकाची निर्मिती व्हावी. अनेक तरुण मुलमुली नाट्यसंगीत अजूनही जोपासताना आपण पाहातो. अशांना आग्रहाने रंगभूमीवर आणून आताच्या काळात शोभतील, रुचतील, तरुण पिढीला आकर्षित करतील अशा नवीन नाटकांची निर्मिती झाली तरच संगीत रंगभूमी तगेल, जगेल. जुनं ते सोनं ही धारणा आता बदलण्याची वेळ आली आहे. आता पडद्यांचे नेपथ्य, वयांमुळे न शोभणारे कलावंत व माईकसमोर उभं राहून पल्लेदार तान मारत गाणारे कलावंत व ज्याला उद्देशून गाणं म्हटलं जात त्याची केविलवाणी निरर्थक हालचाल हे सगळं बदलण्याची वेळ आलेली आहे. एखाद्याच संस्थेला अनुदान देऊन शासनाने आपले कर्तव्य बजावले यावर समाधान मानू नये. ती संस्था नवीन असेल किंवा जुनी, तिला या कामासाठी मदतीचा हात देण्याची आवश्यकता आहे.

आता व्यावसायिक रंगमंच व्यवसायाला मरगळ आली आहे. प्रेक्षक नाटक बघायला थिएटरकडे वळत नाहीत. काय करावं हा मोठा यक्षप्रश्न नाटकाशी संबधीत सगळ्यांसमोर उभा राहिला आहे आणि याबद्दल दुमत होण्याचा प्रश्नच नाही. सर्व व्यावसायिकांनी एकत्र बसून यावर गंभीरपणे विचार केला पाहिजे. काय कमी पडतय? कोण दोषी आहे? चॅनेल्स्वर मालिकेने घातलेला धुमाकूळ हे तर याचं कारण नसाव? की चांगली नाटक व्यवसायासाठी अभावाने लिहिली जाताहेत? रंगभूमीसाठी वाहून घेणारे नाटककार, कलावंत आता मराठी सिनेमा, चॅनेल्सच्या मालिकेत गुंतले आहेत. झटपट मिळणारा पैसा, प्रसिद्धि कोणाला नको असते? पूर्वी हे मोह